

ajungând chiar până la a se simți bine ascultând rugăciuni rostite într-o limbă pe care nu o înțeleg. Însă, după cum ne spune Sfântul Apostol Pavel, *dacă mă rog într-o limbă străină, duhul meu se roagă, dar mintea mea este neroditoare. Atunci ce voi face? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea* (I Corinteni 14,14-15). La rândul său, Sfântul Ioan Hrisostomul nu ezită să afirme: „Se cuvine să înțelegem minunea tainei [a Liturghiei]: ce înseamnă, de ce ne-a fost dată și care este rostul ei”. Slujbele liturgice au nu numai un bogat conținut imnografic, compus de sfinți și, uneori, de mari Părinți ai Bisericii (precum Sfântul Ioan Damaschinul), dar și o structură pe care este important să o înțelegem pentru a ne putea integra în mișcarea lor de ansamblu, care este de cele mai

multe ori progresivă și pedagogică, și pentru a putea participa mai bine la unul dintre scopurile lor cele mai importante, care este acela de a pregăti și înălța sufletele pentru a le apropia de Dumnezeu și a le uni cu El. Textele nu sunt izolate, ci sunt cântate în deplină simbioză cu ritualuri profund simbolice, într-un cadru care este și el încărcat de simboluri, fie că e vorba despre arhitectura bisericii, sau despre pictura interioară, despre icoane și lumini, sau despre miresmele răspândite în acest cadru. În sfârșit, slujbele Bisericii se înscriu într-o structură temporală, anuală, săptămânală sau zilnică, care-i cuprinde pe credincioși într-un timp ciclic destinat să-i facă să sporească duhovnicește, cu condiția ca ei să-l trăiască în mod conștient.

Sursa: **Jean-Claude Larchet**, *Viața liturgică*, Editura Doxologia, 2017

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 12 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 13 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Domnului
Sâmbătă 15 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 16 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 20, 16-18; 28-36; Ev. Ioan 17, 1-13; glas 6, voscr. 10 → Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, București - Sector 3

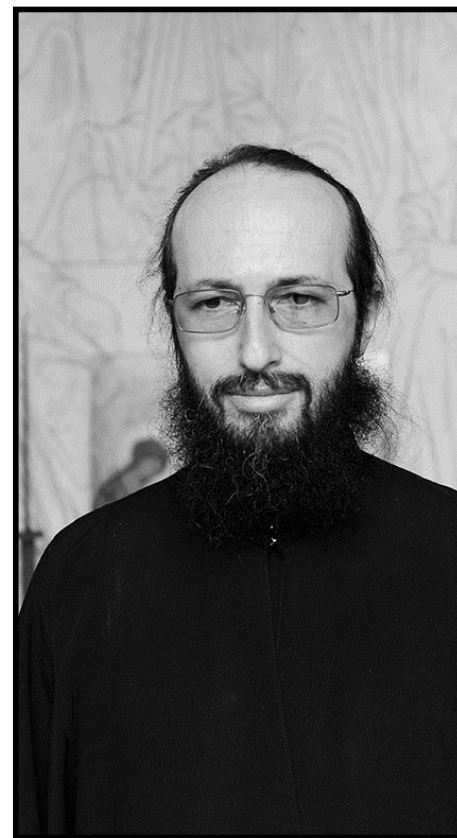

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Veșnicia este originea și scopul timpului. Aceasta este marea mângâiere pe care creștinismul o dă umanității! – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 543 / 9 iunie 2024

PĂRINTELE
TEOFAN MUNTEANU

DARURILE ASCULTĂRII

Știm de la Sfinții Părinți că ascultarea este un punct semnificativ, poate definitoriu pentru viața monahală, ca și pentru viața creștinului în general. Care este sensul ascultării, așa cum îl vedeți sfinția voastră în monahism?

Eu încerc să văd ceea ce au văzut Părinții în ascultare. Una dintre cele mai frumoase și mai complete definiții ale ascultării a fost dată de Părintele Sofronie: „Ascultarea este acea deschidere a iubirii în care-l primești pe celălalt, cu toată viața lui, în viața ta”. Asta este ascultarea – deschiderea dragostei pentru a-l primi pe celălalt, cu voia lui, cu nevoia lui, cu dorul și cu dorințele lui, în viața ta, în sens de slujire a lui: te faci slujitor al nevoilor și al voilor celui alt, iar aceasta începând cu Dumnezeu, fiindcă toate se petrec în El și pentru El.

De aceea, ascultarea noastră diferă fundamental de orice fel de supunere pe care ar pretinde-o un

guru discipolilor lui, sau un profesor elevilor lui, sau un maestru celor care vor să învețe o anumită știință sau de la el. Ascultarea noastră se face în Domnul. Totul se petrece pe temelia pe care Duhul Sfânt o așază în ființa omului. Ascultarea se face în Domnul, cu Domnul, pentru Domnul.

Cum rodește ascultarea în viață?

Așa cum Duhul Sfânt poate să dea roadă: cu totul și cu totul minunat! Începând cu războaiele cele mai grele, când trebuie să-ți tai voia și s-o primești pe a celuilalt – aceasta fiind partea „negativă” a roadelor, când ți se pare o adevărată răstignire, și chiar trăiești o adevărată răstignire, pentru că trebuie să renunți la tine, să-ți ținuieste ale tale ca să trăiască celălalt –, până la cele mai minunate tărâmurile ale slobozeniei, în care efectiv trăiești acolo unde te trage Domnul să trăiești.

Putem să ne folosim și în lume trăind aceste daruri ale ascultării?

Nici nu se poate altfel! Vedeți, Biserica este întemeiată pe ascultare, și Părinții accentuează lucrul acesta: Dumnezeu nostru e un Dumnezeu al rânduiei, și rânduiala nu poate exista decât cu ascultare. Dar există niște hotare pe care omul nu le poate depăși, în viața de familie trăind. Părinții de aceea accentuează că în mănăstire poți să faci ascultare adiákriti – adică să nu-ți pui tu discernământul tău în a cerceta cuvântul pe care duhovnicul,

sau mai-marele, sau fratele ți-l dă, ci să i te încredințezi cu inima deplin deschisă.

Ei, în lume nu poți să faci asta, pentru că acolo nu trăiești în mijlocul unor oameni care, la rândul lor, îți slujesc ție, ci trăiești în mijlocul unor oameni care te urmăresc și încearcă să profite de pe urma ta. Nu generalizez, dar începând cu șeful departamentului unde lucrezi, acolo, la serviciul tău, și până la ultimul vecin de pe scara blocului, în general oamenii caută să profite de ceilalți. Și atunci ascultarea ta trebuie să fie făcută cu discernământ.

Dar ascultarea o încercăm în primul rând în viața de ucenic al Părintelui duhovnic, în parohie; apoi în viața de familie, față de soț sau de soție, față de copii, pe care trebuie să învățăm să-i ascultăm. Deci ascultarea este deschiderea inimii spre a primi viața celuilalt, ceea ce înseamnă că ascultare trebuie să faci și față de copilul tău, trebuie să înveți să-l ascuți. Nu numai copiii nu ascultă de părinți, dar nici părinții nu ascultă de copii: să le asculte nevoile, să încerce să vadă dincolo de cuvintele lor ce vor să le transmită, ce vor să le spună, ce nevoi au, ce suferințe, ce neînțelegeri, ce frământări...

Cum să nu, îi „ascultă”: le cumpără tot ce-și doresc, de la iPhone-uri până la motociclete!

Da, și cresc niște mici monștri în felul ăsta. Mici mari monștri! Mă apucă groaza când văd un asemenea

copil. Asta nu-i ascultare, e supunere făcută unor mofturi din firea căzută a copilului. Nu e o ascultare de nevoia lui! Una este să ascuți de nevoia lui lăuntrică, adâncă, și alta e să ascuți de mofturile cu care el te șantajează. Ține de discernământul părinților.

Dar între soț și soție?

În același fel. Acolo ai o libertate ceva mai mare, în sensul că ești cu cineva pe care l-ai ales bazându-te pe principii comune, mergi către o unire, dincolo de cea trupească, sufletească și duhovnicească, care presupune că noi comunicăm pe niște planuri ale ființei mult mai adânci. Cu copilul trebuie s-o iei încetisor – și, paradoxal, e mult mai greu cu un copil, deși câteodată roadele se văd mult mai repede, decât în familie, unde de multe ori se eșuează dintr-o lipsă de comunicare.

Dar câți oameni intră astăzi în viața de familie cu gândul ăsta, de a dobândi această unitate în duh?

Păi, din păcate, aceiași copii care vin la noi la mănăstire, cu totul nepregătiți, aceiași încearcă să-și întemeieze astăzi și familii. Atâta vreme cât nu avem o viață parohială.... Cei care trăiesc o viață serioasă în parohie, de ascultare față de duhovnic, sunt pregătiți încet-încet pentru marele pas al căsniciei. Cei care nu fac lucrul acesta e firesc să nu aibă nici un fel de pregătire pentru ceea ce le stă înaintea, când vorbim de căsnicie.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

JEAN-CLAUDE LARCHET

VIAȚA LITURGICĂ

Viața liturgică a Bisericii Ortodoxe este, în esență, în rugăciunile și în ritualurile ei, moștenitoarea practicilor din primele veacuri creștine. Purtătoare a unei tradiții vechi și îndelungate, ea a cunoscut totuși, de-a lungul secolelor, în funcție de nevoile specifice fiecărei perioade, fiecărei Biserici locale sau instituțiilor monahale, anumite evoluții manifestate în general printr-o complexificare și acumulare de straturi, referitoare în principal la orânduirea și compoziția slujbelor. Oricine asistă pentru prima dată la o slujbă ortodoxă este impresionat în primul rând de frumusețea ei, ce ține într-o mare măsură și de frumusețea cadrului, a cântărilor, a gesturilor și a mișcărilor liturgice (ce reprezintă un fel de coregrafie sacră), a luminilor, precum și a picturilor în frescă și a icoanelor, totul străbătut de buna mireasmă a tămâiei. Această persoană se simte transpusă într-o altă lume, în care se integrează în mod intuitiv, mai mult cu inima decât cu rațiunea, într-o manieră mai mult contemplativă decât intelectuală. Credincioșii pot, chiar și după multă obișnuință, să se mulțumească cu acest mod de trăire, spunând pur și simplu, asemenea Sfinților Apostoli, Doamne, bine este ca noi să fim aici,